

Contes per parlar

El Josep compleix anys; mentre una colla d'amics li organitzen un àpat sorpresa, ell passeja per les pastisseries per comprar uns dolços... El gegant no troba el moment per declarar el seu amor a la geganta... Un escriptor s'esforça per escriure en català, però com que pensa en anglès...

Cada conte es complementa amb unes propostes per fomentar la conversa, una recomanació de llibres, una selecció de fragments literaris d'autors catalans i una tria de webs relacionats amb el tema que planteja cada narració.

Un àpat diferent Laura Jaime i Femenia
Els gegants Enric Larreula i Vidal
L'aprenent ambulant Matthew Tree

Il·lustracions Montse Ginesta

Dona
corda
al català

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Política Lingüística

Contes per parlar

Contes per parlar

1

Laura Jaime i Femenia

Un àpat diferent

Enric Larreula i Vidal

Els gegants

Matthew Tree

L'aprenent ambulat

Il·lustracions

Montse Ginesta

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Política Lingüística

BIBLIOTECA DE CATALUNYA. DADES CIP

Contes per parlar

Conté: 1. Un àpat diferent / Laura Jaime i Femenia. Els gegants / Enric Larreula i Vidal.

L'aprenent ambulant / Matthew Tree Bibliografia

ISBN 84-393-7089-X

I. Catalunya. Secretaria de Política Lingüística

1. Català Llibres de lectura

804.99

© dels textos: Laura Jaime i Femenia, Enric Larreula i Vidal, Matthew Tree

© de l'edició: Generalitat de Catalunya

© de les il·lustracions: Montse Ginesta

Disseny gràfic de la col·lecció: Pepa Estrada

Col·lecció *Contes per parlar*, 1

Assessorament cultural: Jan Grau

Primera edició: juny 2006

Tiratge: 10.000 exemplars

© Generalitat de Catalunya. Departament de la Presidència

Impressió: Tallers Gràfics Soler, SA

Dipòsit legal: B-36086-2006

Sumari

Presentació	5
Un àpat diferent. <i>Laura Jaime i Femenia</i>	7
De què parlem?	16
Referents bibliogràfics	17
Fragments literaris	19
Webs relacionats	21
Els gegants. <i>Enric Larreula i Vidal</i>	23
De què parlem?	29
Referents bibliogràfics	30
Fragments literaris	31
Webs relacionats	33
L'aprenent ambulant. <i>Matthew Tree</i>	35
De què parlem?	41
Referents bibliogràfics	42
Fragments literaris	44
Webs relacionats	45

Presentació

La col·lecció *Contes per parlar* va dirigida a les persones que volen reforçar l'aprenentatge del català i, especialment, a les parelles lingüístiques que participen en el programa "Voluntaris per la llengua".

A partir de la lectura d'uns contes, volem donar les eines necessàries per motivar la conversa a fi que els aprenents puguin parlar, fora de l'aula, en un context real, relaxat i quotidià, amb una persona catalanoparlant.

Per als autòctons, les propostes culturals proposades pertanyen a la història, a les tradicions de Catalunya i en poden parlar des de l'experiència viscuda. Per als aprenents serà una manera d'adquirir coneixements de la mà d'una persona del país, sense deixar de banda l'objectiu primer de practicar la llengua, agafar fluïdesa, ampliar vocabulari i perdre la vergonya, alhora que podran intercanviar experiències de cultures diferents, cosa que enriqueix la relació entre les persones i fa possible la convivència entre els pobles.

Cada llibre conté tres contes de tres autors diferents i uns apartats fixos: *de què parlem* presenta propostes relacionades amb el tema del conte; *referents bibliogràfics* és una tria de llibres per ajudar a aprofundir en els aspectes culturals tractats, difondre escriptors catalans i fomentar el plaer per la lectura; *fragments literaris* són mostres d'autors catalans sobre el tema de la narració, i *webs relacionats* recomana adreces d'Internet per obtenir-ne més informació.

Secretaria de Política Lingüística

Un àpat diferent

El senyor Josep feia uns quants anys que s'havia quedat vidu, però ja s'havia adaptat molt bé a viure sol. Havia trobat la manera d'organitzar-se a la perfecció: qui li rentava la roba era la seva germana, perquè això d'estendre-la, l'**atabalava** bastant. La feina diària de la casa la feia ell mateix. Es feia el llit, rentava els plats de l'esmorzar i del sopar, que eren els únics **àpats** que es preparava. Treia la pols dels quatre mobles que tenia i escombrava el terra, el poc que embrutava.

La feina grossa es feia un cop al mes i l'ajudava la Rosa, una amiga, també vídua, que compartia amb ell l'afició pels jocs de taula. Sobretot, en època hivernal, jugaven al dòmino i al parxís. Quan feia bon temps sortien a passejar, feien excursions i es reunien a les places del barri amb altres coneguts i veïns a fer petar la xerrada.

Però el **maldecap** del Josep era als migdies, a l'hora de dinar, perquè cuinar no era tampoc una de les seves millors habilitats. Per això, es veia obligat a anar a dinar cada dia al restaurant que hi havia sota de casa seva. Ja havia intentat **ensarronar** la seva amiga Rosa perquè cuinés per a ell, però ella sempre li havia respost que no volia cap mena d'obligació,

atabalar

Cansar amb sorolls, marejar.

àpat

Cadascun dels menjars principals que es fan durant el dia.

maldecap

Problema, preocupació.

ensarronar

Enganyar, estafar, enredar.

i encara menys amb una persona com el Josep, que era un **fart**. I la Rosa tampoc no volia tenir l'obligació d'anar a comprar i de tornar ben carregada, ni cap lligam d'haver de complir horaris: ja ho havia fet molts anys i ara n'estava ben tipa. A més, era de *poca vida* i amb qualsevol cosa es conformava.

La veritat és que la Rosa ara tenia unes ocupacions que li agradaven més. Quan encara no tenia cap nèt, algun dia dinaven plegats, però quan van arribar aquells menuts cridaners i revolucionaris, de fet, va ser el mateix senyor Josep que va decidir que no li convenia tant de **xivarri**.

Així, doncs, anava diàriament a dinar a cal Mandra, que així es deia el restaurant de sota de casa seva. Hi tenia sempre reservada una taula en un raconet del menjador. Agraïa el costum de dinar cada dia a la mateixa hora, al mateix lloc, amb la mateixa gent, com si fossin una família. El que no li agradava gens era que cada dia de la setmana es menjava el mateix:

els dilluns, escudella i carn d'olla;
els dimarts, patates amb bacallà;
els dimecres, macarrons;
els dijous, arròs;
els divendres, botifarra amb mongetes;
els dissabtes, llenties i
els diumenges, canelons i rostit.

I de postres, poques variacions: flam, crema, gelat de vainilla o amanida de fruita, que sempre era de plàtan, poma i pera. Cap tipus d'emoció ni de sorpresa.

Tant que li agradaven al senyor Josep els canvis, les emocions i les sorpreses. Ep!, les agradables, és clar. Les que et fan que la vida tingui

ser un fart

Persona que menja molt.

ser de poca vida

Persona que menja poc.

xivarri

Soroll de gent parlant fort,
desordre.

una mica d'encant. De males passades ja n'estava ben tip. Que n'hi havien passat de tots colors... Ell era dels que pensava que fer cada dia el mateix és bo, i que ser ordenat i meticulós és saludable, però, de tant en tant, pensava que una mica d'alegria culinària no li aniria malament. A cal Mandra, això era gairebé impossible. I no era perquè el Josep no aprofités qualsevol comentari d'algun **comensal** o del mateix cuiner, quan de vegades treia el nas per la finestra de passar els plats, per demanar-ho en veu alta, davant de la sorpresa de la resta dels **hostes**.

Un dia, els companys de menjador, tips de sentir-lo **rondinar**, van decidir fer-lo content. Com que s'**apropava** el dia del seu setantè aniversari, van pensar que li farien un àpat sorpresa, un festí a la manera de la seva imaginació i somnis.

Es van reunir en secret un vespre i van decidir que cadascú d'ells, sota la supervisió del Quim, el cuiner, prepararia un plat diferent, fins a acabar elaborant el succulent menú.

comensal

Cada una de les persones que mengen juntes en una taula.

hoste

Persona que passa uns dies a casa d'un altre. Client d'una fonda o hotel.

rondinar

Queixar-se de tot, protestar.

apropar-se

Acostar-se.

Els primers plats anirien a càrrec de l'Ibrahim i del Luigi, que prepararien un saborós cuscús i uns *fettuccini* a la carbonara.

La Gabriela seria l'encarregada de cuinar un deliciós *ceviche*, que era el plat típic del seu país, l'Equador.

L'Anna elaboraria un suquet de peix, típic plat dels pescadors de Tossa de Mar, d'on era ella.

La carn la cuinaria el Carlos Roberto. *Bifé de chorizo*, *vacío*, entranyes i *churrasco*, fets a la brasa, com només saben cuinar-la els argentins.

Les postres, després d'aquell àpat suculent, serien fruites exòtiques: mangos, xirimoies, papaies, que el mateix Quim, coordinador d'aquella festa gastronòmica, compraria al mercat de la Boqueria. També s'havia d'encarregar de les begudes. Aniria a la bodega de la cantonada, on sempre que havia volgut quedar bé li havien recomanat bons vins: priorats, alelles... i per a les postres, *garnatxes* i moscatells.

Com que també havien previst convidar els amics del senyor Josep, van fer-ho saber a la Rosa, que de seguida els va demanar com podia col·laborar-hi. Era evident, només faltava una cosa important: el pastís d'aniversari. Qui millor que la Rosa, amiga excepcional del Josep, podia fer que el dinar fos rodó. Immediatament es va oferir a fer un pastís de xocolata, amb una recepta que havia *heretat* de la mare, i la mare, de l'àvia, i l'àvia, de la besàvia. També hi posaria les setanta espelmes per bufar.

S'anava acostant el dia assenyalat i el Josep intuïa que li preparaven alguna cosa especial, però no sabia ben bé què. Potser s'esperava un regal i

garnatxa

Tipus de raïm molt delicat
i de bon gust.

heretar

Rebre una herència.

aquella mica d'emoció el posava content. Seria un dia ben diferent: el seu setantè aniversari, la petita sorpresa dels companys de taula...

Es va llevar d'hora, com cada dia, es va dutxar i es va posar els seus millors arreus, que, com que era estiu, no eren gaire cosa més que una camisa i un pantaló, però va agafar la roba més nova que hi havia a l'armari: la de **mudar**.

Va sortir al carrer decidit a comprar uns bombons o unes **catànies** per convidar aquells amics i veïns de taula. Va agafar el metro per anar al centre, a la pastisseria de més **renom** de la ciutat i qui sap si no la més antiga, la de tota la vida, on de petit ja compraven els pares. Quan hi va entrar, va veure una cara nova darrere el taulell. Potser la mestressa, la senyora Laieta, no hi devia ser i havia deixat una dependenta nova a càrrec de la botiga.

Li va dir "bon dia" i li va demanar una bossa ben plena de catànies. La noia va posar cara de sorpresa i li va respondre unes paraules que el Josep no va entendre. Ell li va repetir el que volia, una bossa grossa de catànies, i la noia, encara amb més estranyesa, anava fent que no amb el cap, que no l'entenia. La botiga es va anar omplint de gent i, de sobte, es va adonar que la **remor** de les veus també era incomprendible. I quan va preguntar en veu alta si sabien què eren les catànies, va poder comprovar que ningú no l'entenia. Va sortir de la botiga confós i espantat. Va mirar al voltant seu i aquell paisatge que contemplava també era nou per ell.

Al passeig hi havia cases noves, blocs de pisos a mig acabar i encara en venda, botigues amb la mercaderia penjada a les parets del carrer; tot tenia una aparença diferent de la que ell recordava.

mudar

Posar-se un vestit nou o diferent del de cada dia, més elegant.

catànies

Dolços de xocolata empolsinats de cacau.

renom

Fama.

remor

Soroll confús com el que fa el mar, una tempesta o una multitud.

Es va asseure en un banc perquè necessitava refer-se d'aquell trasbals. “Em dec fer gran, però encara no tant com per haver perdut el **senderi**”, va pensar el Josep intentant reconduir la situació. Va mirar al voltant seu i va poder comprovar que el barri que ell havia conegut havia canviat de **fesomia**. Era ple de gent nouvinguda: vestits acolorits, cares exòtiques, parlars diferents, músiques **esparses** i olors singulars...

Per uns instants, va recordar el paisatge de quan era gairebé un adolescent i els seus pares se'n van haver d'anar de Catalunya, es van haver d'exiliar en un país veí. Ell també es va trobar en un país que no era el seu i també amb una llengua diferent, que ell no coneixia.

I com una **glopada** amarga, va reviure la sensació d'indefensió, un sentiment de no-**pertinença** i de **desarrelament**. Una **llosa** que, per sort, ben aviat es va treure de sobre.

Aquells records, barreja de ressentiment i d'enyorança, van provocar que una llàgrima li **rodolés** galtes avall.

Un nen que jugava a prop seu, en veure'l tan trist, se li va acostar i li va preguntar:

—Per què plores?... Vols venir a jugar a casa meva? Jo tinc un avi, com tu, però el tinc una mica lluny. Als pares els agradarà la teva visita.

Els ulls brillants i alegres del nen el van tornar, de sobte, a la realitat. Li va agrair l'oferiment, li va donar la mà i li va preguntar com es deia.

—Hassan, va respondre.

—I quants anys tens?

—Vuit, els faré el mes que ve.

—I on has après a parlar tan bé el català?

senderi

Seny o enteniment d'una persona.

fesomia

Característiques de la cara d'una persona.

espars

Que no forma part d'un conjunt, separat, que no fa joc.

glopada

Quantitat de líquid, de fum o de vòmit llançat d'un sol cop per la boca.

pertinença

Que forma part d'alguna cosa.

desarrelament

Que està separat del seu país d'origen o de la seva família.

llosa

Pedra grossa, plana i no gaire gruixuda.

rodolar

Caure avall per un terreny que fa baixada donant voltes sobre si mateix.

—A l'escola...

—I d'on ets?

—Jo sóc català, però els pares són del Marroc.

—Doncs jo avui en faig setanta i, per cert, ara que hi penso, se m'ha fet molt tard perquè he quedat amb uns amics per celebrar-ho. Sigues bon noi, Hassan. I gràcies per convidar-me a venir a casa teva. Vés, que la mare et crida.

El Josep es va aixecar del banc i es va determinar per tornar a la pastisseria, ja que havia fet el viatge, que no fos en va. I, si no s'hi afanyava, la trobaria tancada.

Va entrar-hi i va demanar a la dependenta una capsa ben grossa de bombons variats i per arrodonir la comunicació va fer servir la gestualitat de les mans.

Ella va somriure i va agafar una **safata** de cartó, hi va posar un paper de puntes al damunt i li va començar a explicar que no podia ser una capsa perquè no en tenia i si li era igual la safata que mostrava a les mans. Al Josep li va semblar d'allò més bé i li va dir que endavant.

—Quants en poso? —I, sense deixar que respongués, va continuar:— Perdoni, però quan ha entrat abans no he entès el que m'ha demanat. Encara no entenc totes les paraules en català, perquè fa poc que he arribat i l'estic aprenent. Quan hi ha molta gent a la botiga també em passa que em fa vergonya parlar-lo. Tampoc no coneixia la paraula... “ca... ta... ies”, m'ha dit?

—Catànies —li repeteix el Josep—, catànies, però em penso que no en té; no les veig a l'aparador ni tampoc per la botiga.

safata

Plat gran i pla per servir el menjar o per portar els plats.

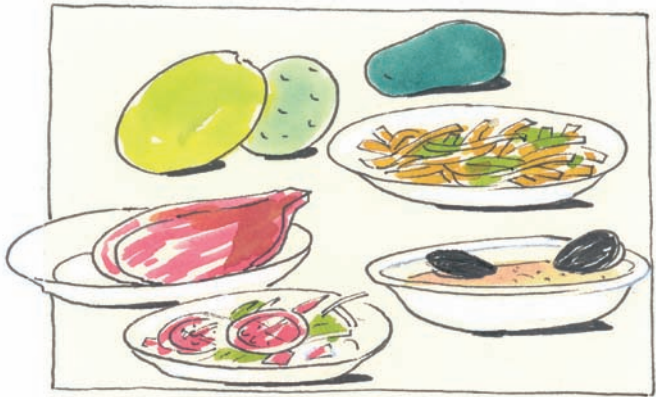
El Josep va pensar que sort que havia tornat a comprar, perquè havia pogut comprovar que les **aparences**, de vegades, ens enganyen. Si no volia arribar tard a cal Mandra, s'havia d'espavilar o ja es trobaria els companys fent les postres i no seria a temps de convidar-los a tastar els bombons que havia comprat.

Quan va arribar al menjador, no hi va trobar ningú. Només el Quim, que sortia de la cuina amb un davantal impecablement net, massa **polit** pel que acostumava a anar ell, i amb un somriure maliciós li deia que avui no hi havia anat ningú, que si entrava a la cuina dinarien plegats a la terrassa del darrere. S'hi estaria més fresc, perquè ara ja no hi tocava el sol. El Josep va deixar la safata de bombons sobre una taula i davant la sorpresa dels esdeveniments, barreja de desil·lusió i d'estranyesa, va seguir el Quim cap a la cuina.

Quan va obrir la porta de la terrassa, va veure la magnitud de la sorpresa que li havien preparat: una taula ben parada, amb estovalles de fil, amb

aparences
Allò que sembla però que
no és veritat.

polit
Net, endreçat, bonic.

flors naturals, els plats i els coberts molt ben posats. Era una taula semblant a la d'un casament. I tots els companys de menjador de cal Mandra drets esperant la seva arribada. La seva amiga Rosa també hi era, ben emocionada, i se li va llançar al coll per felicitar-lo.

El Josep es va emocionar. Havia estat un dia ben especial, ple d'emocions i de sorpreses. I ara, la traca final. Tots els amics **conxorxats** per fer-li la festa sorpresa.

Quan va començar a veure tots els plats que li havien preparat, no s'ho podia creure ni tan sols imaginar. Ell estava ben refiat que avui havia de menjar, com cada diumenge, canelons i rostit.

Van acabar de dinar a quarts de set de la tarda, com si fos un convit de casament.

conxorxa

Tracte secret entre diverses persones, de vegades encaminat a mal fi.

De què parlem?

— Expliqueu els menjars habituals dels indrets d'on sou.

— Quins menjars feu quan celebreu alguna festa, per exemple, per Nadal, en els aniversaris, en els casaments, en les festes locals...?

— I les postres, com són?

— Les fruites són molt diferents de les que es mengen a Catalunya?

— Heu observat que els catalans, quan volem celebrar algun esdeveniment, sempre ho fem al voltant d'una taula?

— Quin és el plat, o el menjar que t'ha sorprès més de Catalunya? I el que més t'ha agradat?

— Coneixeu vins de Catalunya? Penedès, Alella, Priorat, Gadesa, Alt Empordà, Banyuls...

— T'agrada el cava?

— Has estat mai en una cava?

— Les persones ordenades i meticuloses són millors que les espontànies. Com et consideres?

— La vida us ha jugat alguna mala passada? I alguna de bona?

— Heu tingut experiències que us hagin fet aprendre una lliçó?

— Creieu que s'ha d'aprendre la llengua del país on es va a viure?

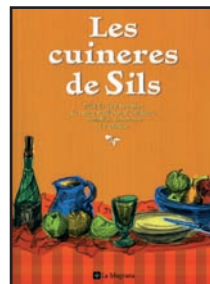
— Ser tolerant beneficia la convivència entre les persones.

— L'obesitat és una malaltia dels països desenvolupats. L'obesitat infantil va en augment?

Bibliografia temàtica

Les cuineres de Sils. La Magrana

Les àvies de Sils es van proposar preservar el patrimoni gastronòmic de la comarca de la Selva i el resultat és aquest llibre que deixa constància de la manera de fer tradicional de la cuina catalana. Són un centenar de receptes senzilles que han anat passant de generació en generació i un munt de consells pràctics.

Cuina x solters. Ismael Prados. La Magrana

El cuiner de TV3 que aprofita el seu sentit de l'humor per fer una mica de pedagogia sobre el món de l'alimentació, us farà conèixer els productes de temporada, com portar una cuina, quines són les tècniques adequades per conservar millor els aliments, com s'estructura un congelador i també com aconseguir una alimentació sana i equilibrada.

Cuina casolana de les dones del Raval. Empúries

Aquest llibre és un projecte del Casal dels Infants del Raval, on persones diverses i amb interessos diferents poden fer coses juntes i establir ponts i lligams per afavorir la convivència. Les receptes i els ingredients han estat el motiu per mostrar retalls de la història personal de cada dona que hi ha participat. Més enllà de l'elaboració i de l'originalitat dels ingredients, les receptes ens conviden al record que evoca cada plat: l'aroma d'un país, l'alegria d'una festa... l'experiència viscuda al llarg de generacions.

La cuina de l'arròs de Pals. Pep Nogué i Puigvert.
Cossetània Edicions.

L'arròs és, segurament, el cereal més consumit a tot el món. Sorgí ara fa uns cinc mil anys, i el conreu de l'arròs a Pals (Baix Empordà) data del segle xv. A la primera part del llibre, es recullen receptes tradicionals de la cuina gironina i de l'entorn geogràfic immediat. A continuació, s'hi apleguen receptes de la cuina d'autor. El tercer apartat està dedicat als arrossos d'altres indrets, des del Japó fins a l'Equador, passant pel Pakistan, el Líban o Cuba, entre altres països.

Fragments literaris

El que hem menjat

Josep Pla

No he estat mai partidari de les cuines exòtiques ni dels plats de pobles remots i allunyats. De vegades, trobant-me en una o altra ciutat, els meus amics m'han volgut portar en algun restaurant xinès, o jueu, o polinesi. No he posat mai els peus en aquests estranys establiments. No he sentit mai la mínima curiositat ni per la cuina àrab, ni semítica, ni extremoriental. M'agrada menjar amb cullera, forquilla i ganivet, més que amb els dits o els bastonets. Sóc un franc partidari de la cuina, tan variada, d'aquest continent i de l'Amèrica del Nord. Tot plegat, si vostès volen, és corrent i avorrit, monòton. Aquesta monotonia m'encanta, perquè no crec que les novetats com a sistema ajudin a passar la vida. No m'atreviria mai a comparar un país amb un altre qualsevol: que tothom faci el que pugui —cada terra fa sa guerra— i que mengi de la manera que més li agradi. M'agraden les coses nostres —sobretot si són corrents i simples, netes impecables. No he arribat a comprendre mai per què les coses exòtiques, pel sol fet d'ésser-ho, han d'ésser, sistemàticament, adorables.

Extret de: *Obra completa*. Editorial Destino, 1999.

Anxoves Comadira amb oli de Siurana

Narcís Comadira

Som al maig. I és també el temps del peix blau. Tonyines, bonítols, sardines, verats, anxoves, fins i tot bisos o sorells es troben en el seu moment culminant i poden donar-nos grans alegries gastronòmiques.

El peix blau, a la meua infantesa tan perillós —era fort, indigest, feia sortir urticària—, s'ha convertit ara gairebé en panacea de tots els mals: resulta que va tan bé per al colesterol com per a l'artritis. El famós greix del peix blau sembla que endolceix venes i artèries i articulacions i així tot llisca venturosament [...].

El cas és que el peix blau és boníssim, sempre que es mengi com cal, que sigui fresc i cuit al seu punt i amb senzillesa. Sempre que es mengi al seu moment.

Extret de: "Peix blau", *El País*, 23 de maig de 1996.

Flam

Miquel Martí i Pol

Sempre que a casa fan flam,
quin reclam!,
pels llepafils i pels altres
és un ham.
Quan el porten a la taula
gronxa al plat
i li claves la cullera
de bon grat.
Avis i nens l'aprecien
i és ben clar,
perquè pel flam no fa falta
mastegar.

Extret de: *Bon profit!* Barcanova, 1999.

Webs relacionats

Receptes de cuina fàcil per a solters

<http://www.tvcatalunya.com/cuinaxsolters/>

Receptes de cuina catalana

<http://www.tvcatalunya.com/cuines>

Casal d'Infants del Raval

<http://www.casaldelraval.org>

Mercat de la Boqueria

<http://www.boqueria.info/Cat/index.php>

Portal gastronòmic del Baix Empordà

<http://empordanet.com/calendarigastr.htm>

Receptes de cuina catalana

<http://www.catalunya-lliure.com/receptes/>

Recull de termes gastronòmics

http://www.costabrava.org/cat/gastronomia/ga_16.htm

Els gegants

El **gegant** va sentir que l'ànima se li ficava altre cop a dins i que tornava a **bellugar-se**. Els seus ulls immòbils van tornar a veure la llum i les seves oïdes van tornar a sentir el so del **flabiol** i del **tamborí** que marcaven la dansa:

Titoti - to - ta tito tito titotirorirorà

Titoti - to - ta tito tito tirorà

Ja tornava a ser Festa Major. I amb la vida li retornava la memòria i els sentiments, i el seu cor d'enamorat es va accelerar de nou. Aleshores, tot seguint la música, va donar una volta en rodó i va sentir un altre cop una emoció intensa: ella, la geganta, era allà al seu costat, com per la Festa Major de l'any passat, i la de cada any des de feia segles. Que bonica que era, amb el seu vestit de gala i el pom de flors a la mà...

D'aquell any no passava. Aquell any segur que trobaria el moment adequat per acostar-se-li i dir-li a cau d'orella com se l'estimava.

La Festa Major d'aquell any seria la definitiva, en què li confessaria tot l'amor contingut per tants anys de silenci.

gegant i geganta

Ninots de fusta o cartó molt alts que per les festes es passegen pels carrers.

bellugar-se

Moure's, no estar-se quiet.

flabiol

Instrument semblant a la flauta, més petit i amb un so més agut. Es toca amb una mà i sempre n'hi ha un a les cobles de les sardanes.

tamborí

Instrument de percussió, semblant a un tambor. Es toca amb una sola baqueta.

Titoti - to - ta tito tito titotirorirà
Titoti - to - ta tito tito tirorà

I ballant, ballant, les ànimes que se'ls havien ficat dintre els van fer anar cap a la porta del magatzem de l'Ajuntament i els van treure a l'exterior.

Quina alegria que hi havia a la plaça! Tan petita com era i en canvi tot el poble era allà per celebrar altre cop la Festa i veure sortir els gegants.

—Ja surten! —va cridar una nena.
I tothom es va posar a aplaudir.

Titoti - to - ta tito tito titotirorirà
Titoti - to - ta tito tito tirorà

arrambar
Posar-se en un costat o
contra la paret, per deixar
pas lliure.

capgrossos
Acompanyen els gegants
en les festes majors. Són
ninots petits amb el cap
gros.

sobtar
Sorprendre, de manera
ràpida i inesperada.

Tot d'una l'ànima que duia a dins li va fer donar una altra volta i, per uns instants, els seus ulls i els de la geganta es van trobar de ple. Ella se'l va mirar dolçament i ell, com que tenia els ulls immòbils i no els podia tancar, es va posar vermell d'emoció. Sort que l'ànima que duia a dins va continuar girant i enduent-se'l cap al centre de la plaça, que si no...

La gent s'havia anat **arrambant** a les parets de les cases per deixar més espai perquè els gegants poguessin ballar. Aleshores, també del magatzem de l'Ajuntament, i com cada any, van començar a sortir els **capgrossos**: la Vella, en Grouxo Marx, el Nen i el Porquet. I tothom va riure feliç.

"Llàstima que abans no m'he atrevit —va pensar el gegant—, però, és clar, així, d'una manera tan **sobtada** m'ha fet vergonya... Quan girem pel carrer de l'Oli, que és molt estret, quedarem molt a prop l'un de l'altre, i llavors li ho diré."

Titoti - to - ta tito tito titotirorirorà
 Titoti - to - ta tito tito tirorà

enfilat

Circular per un carrer o un camí.

barrots

Baranes o reixes.

A continuació van **enfilat** pel carrer Major, que era ple de bombetes de colors i de banderetes que penjaven de casa a casa i que els gegants gairebé tocaven amb la punta de la corona.

“Com ha crescut aquest nen en un any —va pensar el gegant en passar arran d’un balcó on una criatura se’ls mirava agafada als **barrots**—. I aquella velleta que ja feia vuitanta-set festes majors que ens veia passar des del seu portal aquest any no hi és. Potser és que...”

I els músics anaven davant repetint sense descans:

Titoti - to - ta tito tito titotirorirorà
 Titoti - to - ta tito tito tirorà

giravolt

Una volta completa.

Aleshores, en un **giravolt** de la dansa els gegants van estar tan a prop l’un de l’altre que gairebé van tocar-se.

“No, no és el moment, ara hi ha massa gent...
Allà, al carrer de l'Oli serà millor.”

El carrer Major s'acabava i el carrer de l'Oli era cada vegada més a prop. I el gegant va notar que el cor cada vegada li anava més de pressa.

Finalment van girar pel carrer de l'Oli, però un nen petit que hi havia a la cantonada va fer el **somicó**, potser perquè va trobar que els gegants eren massa grossos.

De seguida la seva mare el va agafar de la mà i li va dir:

—Però si fan riure, que no ho veus?

Aleshores l'**ànima** que duia el gegant es va aturar uns moments perquè el nen no plorés, i el gegant va quedar immòbil, mentre la geganta continuava ballant i allunyant-se carrer enllà.

—Pesa, oi? —va dir algú a l'ànima que s'havia aturat.

—Valga'm Déu, si pesa! —va respondre ella des de dins del gegant.

Però immediatament tornava a fer-lo ballar.

fer el somicó

Ploriquejar.

ànima (del gegant)

Persona que transporta els
gegants.

Titoti - to - ta tito tito titotirorirà

Titoti - to - ta tito tito tirorà

“El que toca el flabiol cada any es torna més calb... I la senyora de la botiga de llums s’ha aprimat molt... I aquella noieta rossa, com ha crescut, aviat es posarà a **festejar**... Han fet dues cases altes al barri del Remei... Si n’han passat de coses aquest any mentre nosaltres dormíem... —pensava el gegant tot mirant el poble i la gent que coneixia de tota la vida—. Al carrer de Sant Nicolau! Allà li diré que l’estimo!”

Però al carrer de Sant Nicolau van quedar d’esquena l’un de l’altre, i d’esquena no es poden dir certes coses.

A la plaça del Mercat hi havia massa **xivarri**, i per segons què cal una certa discreció.

Al carrer dels Matalassers algun ximple es va posar a llençar coets i, és clar, no es prestava. Llàstima!

És tan difícil trobar un instant d’intimitat en una Festa Major...

Titoti - to - ta tito tito titotirorirà

Titoti - to - ta tito tito tirorà

I el gegant va veure allà al lluny l’Ajuntament altre cop, i va comprendre que li ho deia en aquell moment o hauria d’esperar tot un any per tornar a tenir una nova oportunitat. Es va mirar la geganta que ballava a uns sis metres d’on ell era, envoltada dels capgrossos **trapelles** i divertits, i la va trobar encara més bonica, amb la corona fina i les **arracades** daurades, però era massa lluny...

festejar

Tenir relació una parella que s’estimen.

xivarri

Soroll de gent parlant fort, desordre.

trapella

Que té facilitat per enganyar els altres i aconseguir el que vol.

arracada

Adornament per portar a l’orella.

Era difícil, ja ho veia que era difícil.

Finalment els van tornar a entrar a l'Ajuntament enmig de pluges de **serpentes** i paperets de colors.

I mentre l'ànima anava sortint del seu interior encara va tenir temps de mirar-se altre cop la geganta, que ja s'havia quedat immòbil davant seu, i va pensar:

“De l'any que ve no passo, segur! Que ja portem massa segles així i l'amor contingut també fa mal.”

serpentes

Paper enrotllat estret, llarg
i de color per llançar a les
festes.

Titoti - to - ta tito tito titotirorirà

Titoti - to -t...

De què parlem?

— A més del claustre de l'església de la Concepció i de l'Ateneu Barcelonès, on es pot veure l'ou com balla?

— T'acostumes a disfressar per carnaval?

— Sabies que els catalans celebren el dia dels enamorats per Sant Jordi? I que la rosa és la penyora de l'amor?

— Sant Joan és la festa del sol, del foc, de la llum, de l'escalfor, dels coets i dels petards. Ha arribat l'estiu.

— Les festes majors són la màxima expressió d'una comunitat. A Catalunya tots els pobles i ciutats tenen un dia assenyalat... D'on tu véns, també teniu dies de festes grans?

— Dimecres de Cendra, s'acaba la disbauxa del carnaval i comença el capteniment. L'enterrament de la sardina.

— La mona de Pasqua és l'obsequi del padrí cap al fillol per renovar, any rere any, el compromís que hi va adquirir.

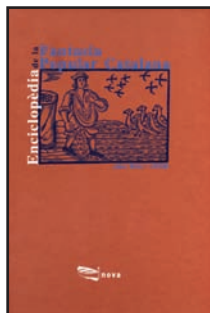
— Cap al novembre, en plena tardor, quan la natura és morta, es rendeix culte als morts. Es mengen castanyes, el fruit de la temporada.

— A la fira de Santa Llúcia es poden comprar les figures del pessebre: el caganer, els pagesos catalans.

— Totes les cultures tenen mites de bèsties fantàstiques: el drac és fruit de la imaginació del poble, té ales, escates al cos, cua de serp i treu foc pels queixals... La víbria, el drac femení, té pits.

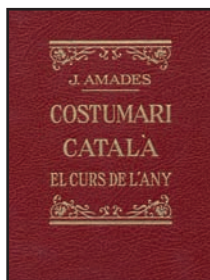
— Coneixes el bestiar del teu lloc de naixement?

Bibliografia temàtica

Enciclopèdia de la fantasia popular catalana. Joan Soler i Amigó. Barcanova

Aquesta obra presenta tota la riquesa de l'univers de la mitologia catalana (rondallari, llegendari, cançoner, tradicions, costumari...), amb aspectes tan diversos com els mesos de l'any, les festes, l'aigua, les herbes, els minerals, els herois, els bandolers, les bruixes, el foc, les muntanyes, les danses, els oficis, els menjars, els mals, els remeis, el diable, els astres, els encanteris, les fórmules màgiques, etc. És a dir, l'ampli i divers camp de les creences, accions i ritus que constitueixen la visió mítica del món i de la vida pròpia dels catalans.

Costumari català. El curs de l'any. Joan Amades. Salvat

L'obra cabdal de Joan Amades imprescindible per conèixer els costums i tradicions, tot seguint el curs de l'any, on es pot trobar l'origen de les celebracions i tota la riquesa del folklore català. Consta de 5 volums.

Gegants. Jan Grau i Martí. Columna

Gegants fa un seguiment històric dels gegants des del 1424 fins avui, i mostra els canvis de representativitat de les figures: bíblics, llegendaris, identitaris..., els moments històrics que els han marcat, que de fet són els mateixos que han marcat el poble català. També inclou una visió dels gegants a altres països, de les trobades de gegants, dels portadors, dels constructors i de l'evolució de la tècnica.

Fragments literaris

La plaça del diamant

Mercè Rodoreda

Quan vam arribar a la plaça els músics ja tocaven. El sostre estava guarnit amb flors i cadeneta de paper de tots colors: una tira de cadeneta, una tira de flors. Hi havia flors amb una bombeta a dintre i tot el sostre era com un paraigua a l'inrevés, perquè els acabaments de les tires estaven lligats més enlaire que no pas al mig, on totes s'ajuntaven...

L'entarimat dels músics estava voltat d'esperreguera fent barana i l'esperreguera estava guarnida amb flors de paper lligades amb filferro primit. I els músics suats i en mànigues de camisa.

... i mentre badava una veu a l'orella va dir-me: ballem?

Mig d'esma vaig contestar que no en sabia i em vaig girar a mirar. Em vaig topar amb una cara que de tan a prop que la tenia no vaig poder veure prou bé com era, però era la cara d'un noi. És igual, em va dir, jo en sé molt i n'hi ensenyaré...

Extret de: *La plaça del Diamant*. Club Editor, 1975.

L'auca del senyor Esteve

Santiago Rusiñol

Des dels pisos fins als bancs i des dels bancs fins als terrats era una pluja de color, una vibració colorida, una nevada de vida que omplia el carrer de joia. Aquelles cases negres i rònegues havien tret l'ànima al defora, i els domassos verds i vermells, les vànoves de l'antigor, els cortinatges de l'alcova, les catifes de la sala, tota la mica d'alegria i tots els drapets de les festes que enjoiaven l'interior, els havien posat al balcó. Aquelles dones menestrals havien tret tots els vestits de la calaixera de caoba, on dormien tot l'any plegats amb flaire de poma camosa, i els havien tret a la llum. Aquelles noies de ribera, d'ulls somiadors i mans fermes, s'havien també encatifat amb les mantellines blanques i flors de colors i galtes enceses, i havien arrencat tots els clavells i les roses i els llessamins de tots els testos de les finestres i els duien sobre el pit, sobre el coll, sobre la cintura i sobre la daurada polsina de la cabellera rossa, i de banda a banda de la Ribera els carrers talment tremolaven de vibració i de moviment com si caigués una polsina feta d'espurnes de glòria.

La processó anava seguint solemnialment, majestuosa, a poc a poc, tan majestuosa i a poc a poc que d'un cap del carrer a l'altre hi passaven més de mitja hora, i la gent feia comentaris amb tots els que anaven passant.

Extret de: Santiago Rusiñol. *L'Auca del senyor Esteve*. Edicions 62 - La Caixa, 1981.

Juny

Joan Salvat - Pappaseit

Per Sant Joan, amiga, te'n faria retret
si és cas que no venies al festeig que tindrem.
Cada noia fadrina demanarà un promès,
l'alfàbrega i la ruda voldran llum dels estels.
Sentiràs com s'esberlen de claror els fanalets.
Farem focs d'artifici com no es veu en els cels
perquè caiguin estrelles
i en bombes de paper
pugin de nou enlaire enduent-se'n els prec
—i el teu
si t'atrexies
que és un prec que conec.
Tu els clavells regaries. Jo et robaria un bes.

Extret de: Joan Salvat-Papasseit. *Òssa Menor*, Ariel, 1978.

Webs relacionats

Agrupació de Colles de Geganters de Catalunya

<http://www.gegants.org/>

El web de les fires i festes d'arrel tradicional de Catalunya

<http://www.firesifestes.com/>

Festes majors de Catalunya

<http://cultura.gencat.net/fm/>

Festes populars

<http://cultura.gencat.net/cpcptc/festes/Home.aspx>

Pàgina dedicada a rondalles, llegendes, mitologia i imatgeria popular catalana

<http://www.festes.org/directori.php?id=8>

L'àliga en el bestiari tradicional

<http://www.lafura.org/suplements/arxiu/arxiu/aligues/dossi3.htm>

Pàgina dedicada al món dels contes i les faules populars de Catalunya i d'arreu del món.

<http://www.uv.es/~sillam/RondallaNet/laweb.htm>

Festes, tradicions, llegendes, llibres, cuina i tot sobre Catalunya

<http://www.laketania.com/default.htm>

Danses populars catalanes

<http://www.xtec.es/~ltorres3/projecte/d2/popucat.htm>

Sobre la mitologia de les bruixes

<http://es.geocities.com/mitologics/Glossari/GLOSSARI.HTML>

L'aprenent ambulant

Encara avui no sé si el que vaig fer a l'estiu de 1985 era ridícul o valent. Però abans que expliqui precisament què és que vaig fer, caldria aclarir que sis mesos abans de fer-ho havia abandonat la meva ciutat natal, Londres, i havia decidit viure a Barcelona. Vaig venir a Barcelona perquè ja coneixia aquesta ciutat i intuïa que la podria convertir en casa meva. I perquè ja havia après el català, de manera que no hi tindria problemes lingüístics (a menys que intentés parlar amb els agents de la Policia Nacional, cosa que no tenia cap intenció de fer). I perquè a Londres jo no feia res de bo: allà havia estat a l'atur, allà bevia massa, allà escrivia cada vegada pitjor, cosa que m'importava molt perquè la meva única ambició en la vida sempre havia estat i encara és i segurament sempre serà convertir-me en escriptor.

Sóc **ateu**, però durant els meus primers sis mesos a Barcelona estava a punt de creure que alguna mena de déu devia existir, un déu maliciós i malvat l'únic objectiu del qual era fer-me la vida com més impossible millor. Al llarg d'aquells sis mesos vaig perdre tres feines seguides i em van robar al carrer dos cops, i el meu últim llibre (escrit

ateu

Persona que nega
l'existència de Déu.

en anglès) va ser **rebutjat** per totes les editorials de la Gran Bretanya. Frustrat, cremat i malhumorat, necessitava desesperadament diners per viure i, si més no, uns quants lectors per apuntalar la meua autoestima, que havia minvat fins a un nivell risible.

De cop i volta, em vaig recordar de la solució que se li havia acudit al meu autor preferit, el nord-americà Henry Miller, quan les coses també li anaven malament: Miller havia fet imprimir quatre textos seus a uns trossos de cartolina i els havia anat venent pel carrer. Em va encantar la idea, perquè així, pensava, podria aconseguir diners i lectors a la vegada. Ara bé, vivia a Barcelona i, per tant, no podia escriure un text en anglès (en aquella època molt pocs catalans entenien aquest idioma). Per primera vegada, doncs, vaig decidir fer un text en català. El resultat va ser un breu relat autobiogràfic en què explicava totes les desgràcies que m'havien passat des que vaig arribar a Catalunya. Tot seguit, en vaig fer cent fotocòpies.

Vaig esperar fins al proper dissabte. Llavors, cap a les vuit del vespre, amb els meus relats **entaforats** en una bossa de **vímet**, vaig agafar un autobús en direcció al centre de la ciutat. Vaig baixar al peu de la Rambla i em vaig dirigir cap a la plaça Reial. Hi havia molta, moltíssima gent a les terrasses. De cop, se'm va apoderar una mena de por escènica i vaig córrer al bar més proper. Hi vaig beure tres cerveses seguides, per tranquil·litzar-me durant un temps, si més no. En sortir del bar, em vaig acostar a la primera taula que vaig veure i vaig començar a explicar a la parella que hi seia que havia fet un conte en català i que el venia per

rebutjar

No acceptar alguna cosa.

entaforar

Amagar una cosa en un
forat o racó.

vímet

Planta que es fa servir per
fer cistells i cabassos.

cent pessetes. Amb gran sorpresa per part meua, la parella el va comprar.

Des d'aleshores vaig anar a la plaça Reial cada cap de setmana. Venia entre vint i trenta contes al llarg de la nit. Hi havia gent a qui feia gràcia que un anglès hagués provat d'escriure un conte en català, n'hi havia que pensava que era un farsant (és a dir, que no creia que, sent anglès, realment havia escrit el conte en català) i també hi havia gent que em convidava a seure amb ells i prendre alguna cosa, perquè admiraven, segons deien, artistes com jo que treballaven "al carrer". Només els turistes m'**engegaven** a passeig (normalment a base d'**etzibar-me** quatre obscenitats suades) i aviat vaig aprendre a evitar-los com si tinguessin la pesta. Els pitjors, curiosament —o potser no tan curiosament— solien ser els anglesos.

Només hi havia un desavantatge: no en treia cap benefici, de tota aquesta feina. Vaig descobrir que l'efecte tranquil·litzador de les tres primeres cerveses

engegar

Posar en funcionament.

etzibar

Pegar, donar un cop amb la mà.

que, a partir del primer dissabte, habitualment prenia abans de començar a vendre els contes s'esfumava al cap d'un parell d'hores; aleshores tornava a sentir la por escènica abans **esmentada** i havia de prendre tres cerveses més per donar-me prou autoconfiança per continuar, i així successivament cada nit de cada cap de setmana, fins que em vaig adonar que tots els diners que guanyava amb la venda dels contes, me'ls estava gastant als bars del voltant.

De totes maneres, això no importava massa perquè al cap d'unes quantes setmanes tot plegat es va acabar de cop, quan un dels meus diguem-ne clients em va assegurar, amb un posat ben seriós, que el meu relat era "molt fluix". Un cop a casa, preocupat per aquest comentari, el vaig tornar a llegir, i vaig descobrir que, efectivament, hi havia tota una sèrie de defectes que havia passat per alt en el moment d'escriure'l. Entre d'altres coses, tenia un estil avorridíssim, de tan forçat. És més, vaig veure clarament que hi havia, sobretot, un gran problema de fons: senzillament, no

esmentar

Parlar d'algú breument
enmig d'una conversa.

dominava prou bé el català per fer-lo servir com a llengua literària.

Vaig desar la bossa de vímet plena de les fotocòpies del meu conte mediocre a l'armari i durant els cinc anys següents —es tractava, com si diguéssim, d'un primer període d'aprenentatge— vaig continuar parlant i escoltant el català i, sobretot, llegint alguns dels millors autors en aquest idioma, fins que em vaig sentir amb prou confiança per fer un altre text. Aquesta vegada (a principis del 1990), lluny de ser forçades, les paraules **fluïen** amb una rapidesa un pèl alarmant i tot; es presentaven al meu cap a l'acte, l'una rere l'altra, i demanaven permís a crits per sortir a la pàgina. Em vaig adonar que ja no estava pensant en anglès a l'hora d'escriure (que és el que m'havia passat en el moment de fer el conte fotocopiats), sinó que les paraules em venien directament en llengua catalana. No sóc ningú per dir si aquest segon text era bo o no, però com a mínim no vaig haver de fer-ne fotocòpies, atès que un editor el va considerar prou correcte per publicar-lo. Com que ningú s'havia dignat a publicar qualsevol text meu fins a aquell moment, vaig descobrir per primera vegada el plaer d'aconseguir lectors sense haver d'acostar-me'ls personalment mentre prenen una copa a una terrassa.

Val la pena afegir que, de tots els llibres catalans que vaig llegir en aquella època, potser el que més em va animar a tornar a escriure en català va ser *El dia del senyor*, de Quim Monzó. Monzó és, des de fa molts anys, un dels dos o tres autors vius més importants (i més internacionals) en llengua catalana, i ha escrit uns contes i unes novel·les extraordinaris. Però curiosament van ser els seus

fluïr

Córrer un líquid.

atòpiques
Opinions i idees originals.

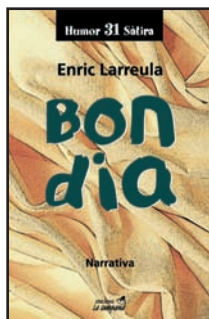
refotut
En aquesta frase: molt.

articles periodístics, recollits a *El dia del senyor* i escrits sobre fets intranscendents d'aleshores per a dos o tres diaris diferents, que em van cridar l'atenció especialment, gràcies al seu humor, a la tensió i de vegades la ràbia que s'hi entreveia, i la manera amb què parlaven d'una Catalunya quotidiana, del tot real, descrita amb una manca de preconcepcions de qualsevol tipus. Des d'aleshores Monzó ha publicat ni més ni menys que nou reculls d'articles. Com a mostres d'una escriptura d'altíssim nivell, però també com a guies infal·libles i atòpiques a aquest país tan refotudament elusiu, els recomano tots. Tots!

De què parlem?

- Tipus de lectura que preferiu: llibres, diaris, revistes...
- Heu llegit algun altre llibre dels autors d'aquests contes?
- Quins autors heu llegit últimament?
- Quin llibre us recomanàrieu?
- Us agraden els contes curts?
- O preferiu una novel·la, o un llibre d'assaig, o de biografies?
- M'agrada molt escriure... poesia.. cartes als amics...
- No m'agrada escriure, prefereixo parlar.
- Quina opinió teniu d'un llibre dut al cinema. En general, millora o empitjora?
- Regaleu llibres alguna vegada? I per Sant Jordi?

Bibliografia temàtica

Bon dia. Enric Larreula. La Campana

L'Enric Larreula és un excepcional observador de la vida quotidiana i confirma amb *Bon dia* la seva condició de mestre de la narrativa d'humor.

Vuitanta-sis contes. Quim Monzó. Quaderns Crema

Recopilació de vuitanta-sis contes que ha reunit en un sol volum. Es tracta de vuitanta-sis prodigis de concisió, agudeses, humor negre, desesperança i lucidesa.

Desordre de passions. Laura Jaime i Femenia. El Trabucaire

Un marc urbà per explicar setze històries on les relacions humanes —amoroses— poden semblar a vegades extraordinàries. La bellesa del text la constitueix la força de la narració i els contes copsen aquestes situacions de força, que reflecteixen aspectes de la vida amb un llenguatge tendre i innocent. Com si tot fos vist, escrutat i reelaborat per algú que veu el món amb una tendresa immensa.

Aniversari. Matthew Tree. Columna

Vint anys després d'haver arribat a Catalunya com a resident permanent, Matthew Tree va començar a escriure *Aniversari*, una reflexió “sense cap mena d'importància” sobre el país que l'ha acollit i fascinat durant dues dècades. Hi parla de la situació de la llengua, dels catalans pesats, dels immigrants, de l'experiència de convertir-se en un subfamós català i de la mateixa existència de Catalunya, entre d'altres coses.

Fragments literaris

Inundacions al barri dels drapaires

Pere Calders

Les iniciatives de Lalo per defensar-se de la pluja eren imitades pels homes més actius de la colònia. I com que Lalo posseïa una primària aptitud social, l'escoltaven respectuosament i el convertien de mica en mica en un veritable capitost. Quan es dedicaven a la seva feina, destriant els draps i els papers entre piles enormes d'escombraries, Nevares tenia el do d'una demagògia eficaç a base de paràboles molt simples.

En caure la tarda, amb els sacs plens, emprenien la tornada sense pressa, arrossegant els peus i les paraules.

Extret de: *Aquí descansa Nevares i altres narracions mexicanes*. Edicions 62, 1998.

Nahid, la meva germana afganesa

Anna Tortajada

La Nahid, sota el burca, va ocupar un seient vora una de les finestres. Pels foradets de la reixeta que tenia davant dels ulls i que era l'únic accés a l'exterior que li permetia aquell vel imposat que la cobria de cap a peus, la noia contemplava amb avidesa els paisatges i les despulles del seu país: les extensions desèrtiques, el riu blavíssim, les muntanyes negres i agrestes o gairebé blanques, de roca viva; les piles de pedra a la carretera que indicaven els llocs on hi havia mines localitzades i que els conductors havien d'esquivar; les restes de les ferralles de tanc i vehicles bèl·lics; els controls talibans amb la seva bandera blanca...

I arreu on mirés, la destrucció.

Extret de: *Nahid, la meva germana afganesa*. Barcanova, 2002.

Divisa

Maria Mercè Marçal

A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona,
de classe baixa i nació oprimida.

I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel.

Extret de: *Bruixa de dol*. Edicions del Mall, 1979.

Webs relacionats

Pàgina de divulgació de la creació literària no comercialitzada

<http://www.elsmeusescrits.net/presentacio.htm>

Pots publicar-hi la teva obra on line. També s'hi convoquen premis

<http://www.joescric.com/>

Espai virtual de literatura catalana

<http://www.uoc.edu/lletra/index.html>

Des de l'any 1983 s'organitza la Setmana del Llibre en Català

<http://www.setmanallibre.com/>

Convocatòries de premis

<http://cultura.gencat.es/prelit/>

Pàgina de consulta dels fons de les biblioteques públiques de Catalunya

<http://www.gencat.net/slp/vtls24/catalan/index.html>

Biblioteca de Catalunya

<http://www.bnc.es/digital/index.php>